

Punkter, der netop maae komme under nærmere Overveielse ved denne Sags Behandling her. Ogsaa om hele dette Revisionspørgsmaal vil den første, om jeg saa maa sige, principielle Afstemning fra dette Things Side falde under det nysnævnte, Justitsministeren særlig vedkommende Lovforslag. Jeg skal bemærke, at der i nærværende Tilfælde rigtignok er megen Grund til at troe, at det, hvis man gaaer ind paa, at en Revision skal finde Sted efter Vedtagelsen af en ny Tolddariff, vil være høist ligegyldigt, om det tillige bestemmes, at en Revision skal finde Sted om 5 eller om 10 Aar; thi hvis der ikke indtræffer ganske uventede Hindringer for en Tariffrevision, saa vil den aabenbart ikke blot kunne ventes paabegyndt — det vide vi jo —, men ogsaa forhaabentlig kunne ventes gennemført langt tidligere. Lader man hin Bestemmelse staae, saa betyder det altsaa i nærværende Tilfælde meget Lidt, om det bestemmes, at den her foreslaaede Lov skal revideres om 5 eller om 10 Aar. At udstemme det vil da blot være et Udtryk for et almindeligt Princip, hvis det er et almindeligt Princip, der er afgjort i det andet Thing. Noget ganske Andet er det derimod, hvis Regjeringen troer, at der er Grund til paany at tage Sagen under Behandling til en vis Tid. Jeg troer, at Spørgsmaalet om, hvorledes man skal stille sig til disse hurtig tilbagevendende Revisioner, netop er eet af de Punkter, som Landstinget bør tage under meget alvorlig Overveielse. Det forekommer mig, at, hvad Landstinget ialfald maa bestemme sig for at fastholde som Minimum i saa Henseende, er den tiaarige Revision, der nærmest har været fastholdt fra Regjeringens Side, saa at Landstinget ogsaa heri maa kunne gjøre Regning paa en bestemt og alvorlig Understøttelse fra Regjeringens Side. Forholdet kan nemlig aabenbart ikke opfattes saaledes, at Landstinget ikke skulde have noget Kald til at udtale nogen Mening, undtagen hvor det opfordres dertil af Regjeringen. Landstingets Prøvelse bør være selvstændig, og, hvis Regjeringen vil vente nogen Under-

støttelse fra Landstingets Side i een Retning, saa maa Landstinget ogsaa kunne vente Understøttelse af Regjeringen i en anden Retning. Der maa i saa Henseende være nogen Gjenfærdighed tilstede; det hele Forhold kan ikke være aldeles eenfærdigt.

De Detailpunkter, som iøvrigt ligge for i denne Sag, antager jeg det ikke for ret velgjort eller hensigtsmæssigt ved denne første Behandling her i Thinget at komme ind paa. Jeg formoder, at der, inden Sagen kommer til 2den Behandling, vil blive Leilighed til paa sædvanlig Maade nærmere i det Enkelte at prøve baade de Spørgsmaal, der bleve fremdragne af den høitberedte Finantsminister, og muligen ogsaa andre Spørgsmaal, der maatte findes at opfordre til en saadan nærmere Drøftelse.

Lehmann: Jeg behøver vel ikke udtrykkelig at tilføie til, hvad jeg før sagde, men jeg skal, for at undgaae enhver Misforstaaelse, dog gjøre det, at jeg er fuldkommen enig med den sidste ærede Tale om, hvad der er Landstingets Ret og Landstingets Pligt. Men jeg har ved mere end een Leilighed med fuldkommen Oprigtighed udtalt, at det forekommer mig, at Landstingets Praxis ikke altid stemmer med, hvad der ialfald efter min Opfattelse er Landstingets Pligt. Revisionsbestemmelsen angaaer jo et Spørgsmaal af omfattende og almindelig Betydning. Jeg har derom kun sagt, at jeg, skjøndt jeg ganske vist ikke ansaae det for rimeligt, at en Forandring i Tolddariffen maatte medføre en Forandring i Tollembedspersonalets Ordning og Lønning, saa dog i dette Dieblik ikke meente at kunne overse hele dette Forhold saaledes, at jeg turde udtale nogen bestemt Mening derom — hvorimod jeg strax turde udtale det som min bestemte Mening, at der aldrig kunde komme Orden og Ro i vore Lønningsforhold, naar de vedblivende skulde holdes i Rog, men at det var rigtigt ikke alene for Administrationen, men ogsaa i allerhøieste Grad for Rigsdagen i dens Heelhed, at der kom Orden og Ro i disse Forhold. Der er neppe Noget, som har været mere ødelæggende for Rigsdagens An-